

MARY HIGGINS

CLARK

ALAFAIR BURKE

NEZAVÍREJ

OČI

AL
press

edice

KIOKAN

edice
KLOKAN

MARY HIGGINS
CLARK

ALAFAIR BURKE

**NEZAVÍREJ
OČI**

edice
KIOJKAN

Copyright © 2016 by NORA DURKIN ENTERPRISES, INC.

Translation © Dalibor Míček, 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SLEEPING BEAUTY
KILLER

vydaného nakladatelstvím

Simon&Schuster Subsidiary Rights Department,
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

přeložil Dalibor Míček

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-722-8

*Agnes Partel Newtonové
věnuje s láskou
Mary*

*Chrisi Mascalovi a Carrie Blankové
na dalších 20 + 20 let přátelství
Alafair*

Poděkování

Znovu jsem s radostí psala román spolu s kolegyní spisovatelkou Alafair Burkeovou. Dvě hlavy, ale pouze jeden zločin k řešení.

Marysue Rucciová, šéfredaktorka nakladatelství Simon & Schuster, nás opět provázela na cestě jako laskavý rádce.

Moje podpůrná domácí skupina stále perfektně funguje. Tvoří ji mimořádný životní partner John Conheeneey, moje děti a osobní asistentka a pravá ruka Nadine Petryová. Projasňují mi činnost, při níž pokrývám papír inkoustem.

A především chci poděkovat vám, milí čtenáři. Když píšu, stále na vás myslím. Pokud se rozhodnete přečíst si tuto knihu, chci, abyste měli pocit příjemně stráveného času.

Přijměte mé pozdravy a požehnání.

Mary

*A každý člověk na světě
svou lásku zabije,
ten vraždí hořkým pohledem,
ten sladce opije,
zbabělec vraždí polibkem,
muž mečem vraždí ji!*

Oscar Wilde, *Balada o žaláři v Readingu*
(překlad František Vrba)

Prolog

*P*rosím, necht' obžalovaná povstane.

Casey se zvedla ze židle a podlomila se jí kolena. Stála vzpřímeně s rameny staženými dozadu a pohledem upřeným před sebe, ale nohy se jí klepaly.

Obžalovaná. Už tři týdny o ní nikdo v soudní síni nepromluvil jinak než jako o „obžalované“. Ne o Casey. Kdepak křestní jméno Katherine. Katherine Carterová. A už určitě ne paní Raleighová, jak by se jmenovala, kdyby všechno dopadlo jinak.

V této místnosti s ní jednali jako s právnickým termínem, ne jako s člověkem, s ženou, která Huntera milovala víc, než kdy pokládala za možné.

Když na ni soudce shlédl z vyvýšené stoličky, Casey se náhle cítila menší než svých sto sedmdesát centimetrů. Připadala si jako vyděšené dítě, které ve zlém snu hledí na všemocného černokněžníka.

Při následujících soudcových slovech ji zamrazilo po celém těle. *Paní předsedkyně, dohodla se porota na verdiktu jednomyslně?*

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl ženský hlas.

Konečně nastal velký okamžik. Před třemi týdny bylo zvoleno dvanáct bezúhonných občanů okresu Litchfield, kteří rozhodnou, jestli Casey odejde od soudu jako svobodný člověk, nebo stráví zbytek života ve vězení. Ať tak či onak, na budoucnost, kterou si vysnila, může teď zapomenout. Za Huntera se nikdy neprovdá. Hunter je mrtvý. Když Casey v noci zavřela oči, pořád viděla jeho krev.

Obhájkyně Janice Marwoodová ji upozornila, aby se ne snažila číst ve tvářích porotců, ale Casey neodolala. Občas zabloudila pohledem k předsedkyni, nevysoké baculaté ženě s jemnou, měkkou tváří. Vypadala jako osoba, vedle níž by Caseyina matka seděla na církevním pikniku. Z předběžného výslechu porotců si Casey pamatovala, že předsedkyně má dvě dcery a syna a že se nedávno stala poprvé babičkou.

Matka a babička se na Casey bude určitě dívat jako na lidskou bytost, ne jako na *obžalovanou*.

Casey pátrala v jejím obličejí po nějakém náznaku naděje, ale neviděla nic než prázdný výraz.

Soudce znovu promluvil. *Paní předsedkyně, přečtela byste prosím verdikt do záznamu?*

Pauza, která následovala, trvala celou věčnost. Casey natáhla krk a prohlížela si obecnost, které se shromáždilo v soudní síni. Přímo za stolkem obžaloby seděli Hunterův otec a bratr. Před necelým rokem se měla stát součástí jejich rodiny. Nyní na ni hleděli jako na zapřísáhlého nepřítele.

Rychle odvrátila zrak ke „své“ lavici, kde okamžitě zachytila pohled konkrétních očí, stejně jasně modrých, jaké měla sama, a stejně vylekaných. Její sestřenice Angela samozřejmě nemohla chybět, od prvního dne jí pomáhala.

Vedle Angely seděla Caseyina matka Paula a držela ji za ruku. Byla smrtelně bledá a ode dne, kdy její dceru zatkli, zhubla o nejméně pět kilogramů. Casey čekala, že matku bude někdo držet i za druhou ruku, ale z té strany vedle ní na lavici seděl úplně cizí člověk se zápisníkem a propisovací tužkou. Další reportér. Ale kde je táta? Horečně přejížděla pohledem soudní síň a hledala otcův obličej v naději, že si ho bůhvíproč nevšimla.

Ne, zrak ji nezklamal. Otec tu nebyl. Jak je to možné? Zrovna v tento den?

Varoval mě, pomyslela si Casey. „Přístup na dohodu, přiznej vinu,“ radil jí. „Budeš mít dost času uspořádat si nový

život. A nakonec tě přece jenom povedu k oltáři a dočkám se vnučat.“ Chtěl, aby ho děti oslovovaly *El Jefe*, šéfe.

V okamžiku, kdy si uvědomila, že otec v soudní síni není, Casey pochopila, co ji čeká. Porota ji odsoudí. V její nevinu nikdo nevěřil, dokonce ani táta ne.

Žena s jemným obličejem a verdiktem v ruce konečně promluvila. „V prvním bodě žaloby, obvinění z úkladné vraždy, shledala porota obžalovanou...“ Právě v té chvíli si předsedkyně odkašlala a Casey zaslechla z galerie zasténání.

„Nevinnou.“

Casey schovala tvář do dlaní. Je po všem. Osm měsíců poté, co se rozloučila s Hunterem, může znovu snít o zítřku. Může se vrátit domů. Nečeká ji budoucnost, kterou si s Hunterem naplánovala, ale může zase spát ve vlastní posteli, sprchovat se sama a jíst, na co dostane chuť. Zítřka jí začne nová budoucnost. Třeba si pořídí štěňátko, živou bytost, o niž se bude moci starat a která jí bude milovat navzdory všemu, co se o ní v posledních měsících povídalo. A příští rok se možná vrátí do školy a udělá si doktorát. Utřela si slzy úlevy.

Potom jí však došlo, že ještě není konec.

Předsedkyně si znovu odkašlala a pokračovala: „V alternativním bodě obžaloby, obvinění ze zabití, shledala porota obžalovanou vinnou.“

Casey vteřinku doufala, že se přeslechla, ale pak se obrátila k lavicím poroty. Předsedkyně se už netvářila nečitelně, obličej už neměla jemný. Připojila se k Raleighově rodině a spolu s nimi probodávala Casey odsuzujícím pohledem. *Bláznivá Casey*, tak ji označili novináři.

Za sebou zaslechla vzlyk. Otočila se a viděla, jak se matka pokřížovala. Angela si v absolutním úděsu svírala hlavu v dlaních.

Alespoň někdo mi věří, pomyslela si Casey. Přinejmenším Angela ví, že jsem nevinná. Ale přesto půjdu do vězení. A na dlouho, jak slíbil žalobce. Můj život skončil.

1

O patnáct let později

Casey Carterová za sebou zaslechla důvěrně známé cvaknutí a postoupila o krok dopředu. To cvaknutí vydaly dveře její cely. Slyšela je zavírat každé ráno, když odcházela na snídani, každou noc po večeři a obvykle dvakrát mezi tím. Čtyřikrát denně celých patnáct let. Přibližně 21 900 cvaknutí, když nepočítáme přestupné roky.

Ovšem tento zvuk se diametrálně lišil od všech předchozích. Dnes na sobě neměla obvyklý vězeňský oděv oranžové barvy. Oblékla si černé kalhoty a nažehlenou bílou bavlněnou halenku, věci, které matka včera přinesla do kanceláře správce věznice – obojí o číslo větší. Až za chvíli opustí celu, její knihy a fotografie ji opustí spolu s ní.

Dnes tento kovový zvuk slyšela díkybohu naposled. Bude svobodná. Nepropouští ji na podmínku, nebude nucena podrobit se jakýmkoliv omezením. Jakmile vyjde z budovy, bude volná jako pták.

V budově, o níž je řeč, se nacházelo nápravné zařízení okresu York. Když sem přijela, každé ráno a každý večer propadala sebelítosti. V novinách o ní psali jako o Bláznivé Casey. Ne, spíš by jí patřilo přízvisko *Proklatá Casey*. Během doby se však naučila být vděčná za drobné radosti. Ve středu smažené kuře. Spoluvězeňkyně s nádherným hlasem a láskou k písničkám Joni Mitchellové. Nové přírůstky ve vězeňské knihovně. V průběhu let získala Casey privi-

legium učit malou skupinu spoluvězeňkyň oceňovat umělecká díla.

York nebylo místo, kde by si dřív dokázala samu sebe představit, ale prožila tam půldruhé dekády.

Kráčela vykachlíkovanou chodbou v doprovodu dvou strážných a slyšela povzbudivé volání vězeňkyň. „Šťastnou cestu, Casey.“ „Nezapomeň na nás.“ „Ukaž jim, co v tobě je!“ Ozýval se potlesk, občas i hvizd. Po tomhle místě se jí určitě nebude stýskat, ale na mnohé ženy nezapomene, ani na lekce, které jim poskytovala.

Cítila radostné vzrušení, že odchází, ale ve skutečnosti se bála, tak vyděšená nebyla, ani když ji tu přijímali. Odpočítávala dny téměř dvaadvaceti tisíci kovových cvaknutí. Teď si konečně vysloužila svobodu – a byla vyděšená.

Pak uslyšela odlišný zvuk – otevřela se vnější brána věznice – a neubránila se vtíravé otázce: Jak bude můj život vypadat zítra?

Zalila ji vlna úlevy, když viděla, že před věznicí na ni čeká matka a sestřenice. Matka již měla prošedivělé vlasy a byla asi o tři centimetry menší, než když dcera nastoupila výkon trestu odnětí svobody. Ale když ji máma láskyplně objala, Casey se znovu cítila jako dítě.

Sestřenice Angela, stejně krásná jako jindy, sevřela Casey v pevném objetí. Casey se snažila nemyslet na nepřítomnost otce ani na to, že jí správa věznice před třemi roky neumožnila zúčastnit se jeho pohřbu.

„Moc ti děkuju, žes za mnou přijela takovou dálku,“ řekla Casey Angele. Většina přátel s ní hned po zatčení přestala mluvit a přerušila s ní veškeré styky. Hrstka, která během procesu předstírala neutralitu, se jí vytratila ze života, jen co ji odsoudili. Ze světa za zdmi věznice ji podporovaly pouze matka a Angela.

„Nenechala bych si to ujít za nic na světě,“ prohlásila Angela. „Ale dlužím ti omluvu. Dnes ráno jsem byla tak nervózní, že jsem odjela z města bez šatů, které jsem ti měla

přivést, jak mě o to prosila tvoje máma. Ale nedělej si starosti, cestou domů se někde zastavíme a oblečení koupíme.“

„Ty si vždycky najdeš důvod, abys mohla nakupovat,“ žertovala Casey. Angela, bývalá modelka, dnes pracovala jako vedoucí oddělení marketingu pro firmu Ladyform, která vyráběla sportovní oblečení pro ženy.

Když nasedly do auta, Casey se zeptala sestřenice, jak dobře zná Pierceovu rodinu, která Ladyform založila.

„Setkala jsem se s rodiči, ale newyorskou pobočku řídí jejich dcera Charlotte. Je to moje nejlepší přítelkyně. Proč se ptáš?“

„Minulý měsíc vysílali epizodu reality show *Ve stínu podezření*, kde rozebírali zmizení Amandy Pierceové, mladší sestry tvé kamarádky. V tom seriálu vyšetřují staré, zapomenuté případy. Třeba by mi Charlotte mohla pomoci domluvit schůzku s producenty pořadu. Chtěla bych, aby zjistili, kdo skutečně zabil Huntera.“

Matka si znaveně povzdechla. „Proč s tím zase začínáš? Nemůžeš si prostě užívat první nádherný den na svobodě?“

„Při vší úctě, mami, domnívám se, že patnáct let je dost dlouhá doba, abych se konečně dočkala pravdy.“

2

Toho večera seděla Paula Carterová na lůžku, zády se opírala o čelo postele a na klíně držela iPad. Hlasy Angely a Casey z vedlejšího pokoje, podbarvené televizním smíchem, jí přinášely útěchu a klid. Přečetla několik knih věnovaných problémům vězňů, kteří se po dlouhém trestu vracejí na svobodu a potřebují se začlenit zpátky do normálního života. Caseyino volnomyšlenkářství, tolik charakteristické pro její mládí, Paule zpočátku působilo starosti – bála se, že dcera okamžitě skočí rovnýma nohama do rušného života New Yorku. Dočetla se však, že lidé v Caseyině situaci si jen s obtížemi uvědomují rozsah znovu nabyté svobody.

Paula se často uchylovala do svého pokoje, aby dceři umožnila procházet se po domě, aniž by jí matka pořád nahlížela přes rameno. Bolelo ji pomýšlení, že výlet z ložnice do obývacího pokoje a možnost plně využívat dálkový ovladač televize představují po patnácti letech vrchol nezávislosti, jíž se její chytrá a nadaná dcera obdařená silnou vůlí po patnácti letech těší.

Byla vděčná Angele, že si vzala den volna a jela s ní naproti Casey, když ji propustili z vězení. Obě dívky byly pokrevní příbuzné, sestřenice, ale Paula a její sestra Robin je vychovávaly, jako by byly sestry. Angelin otec od rodiny odešel, takže to byl Paulin manžel Frank, kdo v Angelině životě hrál mužskou roli. A Robin zemřela, když bylo Angele pouhých patnáct, takže Paula s Frankem její výchovu dokončili.

Angela a Casey si byly blízké jako sestry, ale jinak se nemohly vzájemně více lišit. Obě byly krásné a měly jasně modré oči, ovšem Angela byla blondýna, kdežto Casey bruneta. Angela se pyšnila vysokou, sošnou postavou velmi úspěšné modelky a také se touto profesí řadu let živila. Casey měla sportovnější stavbu těla a na Tuftsově koleji hrála závodně tenis. Angela vyměnila vyšší vzdělání za kariéru topmodelky a rušný společenský život v New Yorku, zatímco Casey patřila k nejpilnějším studentům a hodně se zajímala o politiku. Angela volila republikány, Casey demokraty. Seznam odlišností byl velmi dlouhý, na blízký a důvěrný vztah obou dívek to však nemělo vliv.

Paula se znovu začetla do zpráv, které sledovala na iPodu. Pouhých deset hodin po propuštění z věznice se Casey znovu ocitla v titulcích. Zažene ji zájem veřejnosti do místnosti, z které se odmítne vzdálit?

Anebo ji pošle všem přímo před oči, což by bylo ještě horší? Paula na dceři vždycky obdivovala silnou vůli a bojovnost, ale kdyby bylo po jejím, Casey by si změnila jméno, začala nový život a o Hunteru Raleighovi by už nepadlo ani slovo.

Byla ráda, když se dnes Angela postavila na její stranu a snažila se Casey rozmluvit nápad kontaktovat producenty pořadu *Ve stínu podezření*. Casey o tom přestala mluvit, když vystoupily u nákupního centra, Paula však dceru dobře znala. To téma zdaleka nebylo pohřbené.

Zaslechla z televize další výbuch předem nahraného smíchu. Casey a Angela se teď dívaly na nějaký sitkom, ale jediným stisknutím tlačítka na dálkovém ovladači mohly přepnout na zprávy. Paulu překvapilo, že se zvěst o dceřině propuštění tak rychle rozkřikla. Že by žurnalisté denně kontrolovali seznamy vězňů, kteří mají toho dne opustit brány nápravného zařízení? Ale stačilo by, kdyby nějaký podnikavý dozorce zvedl sluchátko. Anebo Hunterova ro-

dina vydala tiskové prohlášení. Domnívali se totiž, že Casey měla zůstat za mřížemi až do konce života.

A co když Casey prostě někdo náhodou poznal v nákupním centru? Paula si znovu vyčetla, že starost o dceřino oblečení nechala na Angele, když věděla, jak je její neteř zaneprázdněná.

Dala si záležet, aby Casey po návratu našla doma všechno, co bude potřebovat. Časopisy na nočním stolku. Nové ručníky a župan. Skříňka v koupelně plná nejlepších kosmetických přípravků. Pečlivými přípravami sledovala jediný cíl, udržet dceru mimo pozornost veřejnosti – a hned skončily v nákupním středisku.

Znovu se podívala na displej iPodu. NÁKUPNÍ ŠÍLENSTVÍ BLÁZNIVÉ CASEY. Fotografie chyběly, ale ti takzvaní reportéři věděli, které nákupní centrum a které obchody Casey navštívila. Článek končil sdělením: „Vězeňská strava byla k postavě Šípkové Růženky ohleduplná. Podle našeho zdroje je Casey po nekonečných hodinách rozcviček na vězeňském dvoře štíhlá jak proutek. Oblékne si odsouzená zlatokopka nové šaty, aby ulovila nového partnera? To ukáže čas.“

Bloggerka se jmenovala Mindy Sampsonová. Paula to jméno už dlouho neviděla, ale autorka používala pořád stejné staré triky. Casey si udržela dokonalou kondici proto, že byla neúnavná a pracovitá jako včelí dělnice, neustále pendlovala mezi zaměstnáním, dobrovolnickou prací, politickými skupinami a uměleckými výstavami. Ve vězení nemohla dělat nic jiného než cvičit a posedle hledat někoho, kdo by jí pomohl očistit jméno. Ale v podání bulvárních pisálků jako Mindy Sampsonová to vyznělo, jako kdyby se připravovala na procházku po červeném koberci.

Ať už se to Paule líbilo nebo ne, věděla, že musí dceru varovat. Když vyšla do chodby, předem nahraný smích utichl. Vešla do pokoje. Casey s Angelou hleděly na televizi a zjevně přepnul na zprávy. V obličeji moderátora na ob-

razovce se zračilo farizejské rozhořčení. „Dozvěděli jsme se, že dnes byla propuštěna na svobodu Casey Carterová a přímo z věznice zamířila do nákupního centra. Ano, přátelé, Bláznivá Casey, vražednice Casey, také nazývaná vraždící Šípková Růženka, je zpátky mezi námi a první, na co myslela, byla skříň plná nových šatů.“

Casey vypnula zvuk. „Už chápete, proč tak zoufale chci vystoupit v pořadu *Ve stínu podezření*? Víš, Angelo, napsala jsem snad všem obhájčům a advokátním kancelářím v celé zemi, ale nikdo mi nepomohl. Ten televizní pořad je moje polední naděje, moje *jediná* naděje. A tvoje kamarádka Charlotte má přímý přístup k producentce. Moc tě prosím. Stačí mi jediné setkání.“

„Casey,“ přerušila ji matka, „už jsme o tom mluvily. Není to dobrý nápad.“

„Je mi líto, ale musím souhlasit s Paulou,“ prohlásila Angela. „Nerada to říkám, ale někteří lidé si myslí, žeš vyvázla až příliš lacino.“

Paulu a Franka úplně zničilo, když jejich dceru odsoudili za zabití, ovšem média se shodovala, že rozsudek znamenal prohru obžaloby, která Casey popisovala jako chladnokrevnou vražedkyni.

„Ať někdo z těch lidí stráví v cele jediný týden!“ protestovala Casey. „Patnáct let je jako celá věčnost.“

Paula položila dceři ruku na rameno. „Raleighovi jsou bohatá a vlivná rodina. Hunterův otec by mohl u producentů zatahat za nitky a pořad by tě mohl vykreslit ve velmi nepříznivém světle.“

„V nepříznivém světle?“ ušklíbla se Casey. „Tam už dávno jsem, mami. Copak si myslíš, že jsem si nevšimla, jak na mě dnes lidi hleděli, když jsme byly nakoupit? Nemůžu si ani zajít do obchodu, abych si nepřipadala jako zvíře v zoo. Co je tohle za život? Angelo, zavoláš své kamarádce kvůli mně, nebo ne?“

Paula cítila, že Angela začíná povolovat. Ty dvě si byly hodně blízké a Casey dokázala být velmi přesvědčivá. Podívala se prosebně na neteř. Prosím tě, žádala ji v duchu, nedovol, aby moje dcera udělala takovou chybu.

Notně se jí ulevilo, když Angela taktně odvětila: „Nechceš pár dní počkat? Uvidíš, jak se pak budeš cítit.“

Casey potřásla hlavou, očividně zklamaná. Tiše se natáhla pro dálkový ovladač a vypnula televizi. „Jsem unavená,“ řekla důrazně. „Jdu si lehnout.“

Paula toho večera usnula při modlitbě, aby si média našla jiná témata a nechala Casey přizpůsobit se životu na svobodě. Když se ráno probudila, uvědomila si, že její dcera nepatří k lidem, kteří čekají na schválení, jsou-li přesvědčeni, že jde o něco důležitého.

Caseyin pokoj byl prázdný a na jídelním stole ležel lístek se vzkazem. *Odjela jsem vlakem do města. Vrátím se večer.*

Paula věděla, že dcera musela ujít pěšky dva kilometry, než se dostala na nádraží. Nemusela ani přemýšlet, proč Casey odešla, když ona ještě spala. Bez ohledu na následky si chce promluvit s producentkou pořadu *Ve stínu podezření*.

3

Laurie Moranová se laskavě usmála na servírku, ale další šálek kávy odmítla. Pokradmu se podívala na hodinky. Dvě hodiny. Už dvě hodiny sedí u tohoto stolu v Klubu 21. Zdejší restauraci si už dávno oblíbila, ale teď se potřebovala vrátit do práce.

„Mmmm, tohle suflé je absolutně vynikající. Určitě nechcete alespoň ochutnat?“

Její spolence u bolestně dlouhého oběda se jmenovala Lydie Harperová. Podle některých médií to byla odvážná vdova z Houstonu, která sama vychovávala dva syny od chvíle, kdy nepřítelny šílenec v záchvatu vzteku po banální autonehodě zabil jejich otce, uznávaného profesora na lékařské fakultě Baylorovy univerzity. Jiní žurnalisté v ní viděli prohnanou manipulátorku, která si najala vraha, aby zabil jejího manžela, neboť se zoufale bála, že se s ní rozvede a požádá o svěřenání dětí do své péče.

Případ byl pro Laurii pořad *Ve stínu podezření*, televizní „zpravodajský“ seriál, který se věnoval starým zločinům, jako stvořený. Lydie před dvěma týdny v telefonickém rozhovoru souhlasila, že se zapojí do vyšetřování manželovy vraždy, ovšem dosud nepodepsala příslušné papíry. Nejdřív producentce opakovaně sdělila, že se „chystá hned zajít na poštu“, ale před dvěma dny náhle prohlásila, že se chce sejít osobně – v New Yorku, kam odletí první třídou a přespí dvě noci v hotelu Ritz Carlton –, než na tečkovanou linku připojí svůj podpis.

Laurie předpokládala, že si Lydie chce udělat pětihvězdičkový výlet za peníze televizního studia, a byla připravena jí vyhovět, protože ty výdaje za souhlas s účastí na natáčení určitě stály. Ale vždy, jakmile se u oběda pokusila toto téma nadhodit, Lydie začala mluvit o divadelním představení na Broadwayi, které předchozí večer navštívila, o ranním nákupním výletu do Barneyova centra nebo o vynikajícím hašé z krocana, které si na jídelním lístku Klubu 21 vybrala.

Pak Laurie znovu zazvonil mobilní telefon uložený ve vnější přihrádce kabelky.

„Proč to nevezmete?“ podivila se Lydie. „Já to chápu. Pořád jenom práce, práce, práce. Nekonečný kolotoč.“

Laurie předtím ignorovala několik hovorů a textových zpráv, ale měla strach, aby nezmeškala telefonát od šéfa.

Jen co se podívala na displej, sevřel se jí žaludek. Čtyři zmeškané hovory. Dva od osobní sekretářky Grace Garciové a dva od asistenta produkce Jerryho Kleina. A řada textovek od obou.

Shání tě Brett. Kdy se ukážeš?

Ach bože, přišla Bláznivá Casey kvůli svému případu. Tvrdí, že zná Charlotte Priceovou. Měla bys s ní promluvit. Zavolej mi!

Kde vězíš? Pořád u oběda?

BC tu pořád trčí. A Brett tě pořád shání.

Co máme říct Brettovi? Zavolej co nejdřív. Jestli se brzy nevrátíš, Brettovi pukne hlava.

A poslední zpráva od Grace, která právě přišla: *Jestli ten chlap přijde ještě jednou do tvé kanceláře, asi budeme muset zavolat sanitku. Které části sdělení „není tady“ nerozumí?*

Laurie obrátila oči v sloup. Uměla si živě představit, jak Brett rázuje chodbou sem a tam. Její šéf byl vynikající a uznávaný producent, jenomže netrpělivý a věčně podrážděný. Minulý rok kolovala mezi zaměstnanci studia fotografie upravená ve Photoshopu – kojenci v peřince a s chrastítkem v ruce někdo přidělal Brettovu hlavu. Lau-

rie se domnívala, že to má na svědomí Jerry, věděla však, že za sebou dokonale zametl elektronické stopy, aby ho nikdo nepřistihl.

Pravda byla taková, že se Laurie šéfovi vyhýbala. Poslední díl pořadu se vysílal před měsícem a Brett netrpělivě vyžadoval, aby se co nejrychleji pustila do dalšího pokračování.

Vzato do důsledků by mu měla být vděčná. Byly doby, kdy Laurie nedávala spát otázka, zda se její kariéra v televizi neocitla v troskách. Nejdřív si vzala neplacené volno, aby se vůbec dokázala vyrovnat s vraždou svého manžela Grega. A když se pak vrátila, souhrn výkonů, kterých dosáhla, byl, mírně řečeno, nevyrovnaný. Po každém propadáku slyšela, jak se ambiciózní mladí asistenti produkce – každý z nich toužící nastoupit na její místo – nepokrytě a nahlas dohadují, zda na ni „dolehla tvůrčí krize“, nebo „ztratila glanc“.

Pořad *Ve stínu podezření* všechno změnil. S nápadem na podobný investigativní seriál si Laurie pohrávala už před Gregovou smrtí. Lidé milují záhady a příběh vyprávěný z pohledu podezřelé osoby přinášel nový, neotřelý pohled na staré případy. Po Gregově vraždě však nechala projekt na dlouhou dobu u ledu. Při zpětném pohledu si uvědomovala, že nechtěla působit jako truchlící vdova posedlá nevyřešenou vraždou manžela. Ale jak se říká, nouze naučila Dalibora housti. Hrozící zhroucení kariéry ji konečně přimělo uvést do života svůj nejlepší nápad. Do této chvíle odvysílala tři velmi úspěšné epizody, jejichž sledovanost s každým dílem rostla, stejně jako hodnocení. Ale jak se říká, odměnou za dobrou práci je ještě více práce.

Před měsícem byla Laurie přesvědčená, že má oproti plánu velký předstih. Zpracovávala případ, který pokládala za dokonalý. Studenti trestního práva v Brooklynu ji upozornili na mladou ženu, před třemi roky odsouzenou za vraždu své spolubydlící na koleji, a tvrdili, že mohou

přesvědčivě dokázat, že hlavní svědek obžaloby ve své výpovědi před soudem lhal. Případ neodpovídal zcela profilu pořadu, jenž se soustředil na nevyřešené zločiny z pohledu lidí, kteří dlouhá léta žili ve stínu podezření. Ale možnost pomoci osvobodit neprávem odsouzenou ženu hluboce zapůsobila na Lauriin smysl pro spravedlnost. Ten ji ostatně kdysi přivedl k žurnalistice.

Bojovala jako čert, aby Brett tento námět schválil, předložila mu pojetí neoprávněného rozsudku jako moderní trend novinářské práce. Ovšem tři dny poté, co jí šéf dal nadšeně zelenou, svolala prokuratura spolu se skupinou studentů společnou tiskovou konferenci, na níž oznámili, že na základě nových přesvědčivých důkazů rozhodl soud z vlastní iniciativy propustit odsouzenou ženu na svobodu a případ znovu otevřít. Spravedlnosti bylo učiněno zadost, jenomže Lauriin případ zemřel v kojeneckém věku.

Musela tedy přistoupit k druhému námětu v pořadí, vraždě doktora Conrada Harpera, jehož vdova nyní seděla naproti ní a dojídala dezert. „Je mi to moc líto, Lydie, vyskytl se naléhavý pracovní problém a musím se vrátit do studia. Ale vy jste se se mnou chtěla osobně sejít a promluvit si o účasti v našem programu.“

Lydie ji překvapila, když odložila lžičku a gestem požádala o účet.

„Víte, Laurie, to setkání vlastně nebylo tak nutné, ale pokládám za férové sdělit vám z očí do očí, že nakonec ve vašem pořadu nevystoupím.“

„Co...“

Lydie zvedla ruku. „Mluvila jsem se dvěma právníky a oba mě varovali, že bych mohla hodně ztratit. Raději budu snášet křivé pohledy sousedů, než bych se vystavila nebezpečí trestního stíhání.“

„O tom jsme už přece mluvily, Lydie. Tohle je vaše šance, jak pomoci zjistit, kdo Conrada skutečně zabil. Víím, že silně podezříváte jeho bývalého studenta.“ Profesora

Harpera obtěžoval a pronásledoval student, který u něho v předchozím semestru propadl u zkoušky.

„Pokud ho chcete vyšetřovat, nemám žádných námitek. Ale nepřistoupím na žádný rozhovor a nepodám žádné svědectví.“

Laurie otevřela ústa, aby promluvila, ale Lydie ji nepustila ke slovu. „Vím, že se musíte vrátit do práce. Nemůžete říct nic, co by mě přimělo změnit názor. Mé rozhodnutí je konečné. Já jsem prostě jenom cítila, že bych vám to měla oznámit osobně. Nic víc.“

V tom okamžiku přinesl číšník účet, který Lydie pohotově podala producentce. „Jsem ráda, že jsem se s vámi setkala, Laurie. Přeju vám mnoho štěstí.“

Laurie až zamrazilo, když se Lydie zvedla od stolu a nechala ji tam sedět samotnou. Zabíla manžela, pomyslela si, ale nikdo jí to nemůže dokázat.

Zatímco čekala, až jí číšník přinese nazpět kreditní kartu, odeslala společnou textovou zprávu Grace a Jerrymu: *Vyřídíte Brettovi, že jsem za 10 minut u něho.*

Ale co šéfovi řekne? Případ zavražděného profesora jí unikl mezi prsty.

Už už se chystala esemesku odeslat, když si vzpomněla na předchozí Jerryho zprávu o Bláznivé Casey. Bylo by to možné? Smazala textovku a natukala jinou: *Opravdu chce se mnou Casey Carterová mluvit?*

Grace okamžitě odpověděla: *ANO! Čeká v zasedačce. V naší budově se pohybuje odsouzená vražedkyně! Málem jsem volala 911.*

Při své novinářské profesi Laurie mluvila s několika lidmi, kteří byli obviněni z vraždy nebo dokonce za ni odsouzeni, ovšem Grace se při té představě chvěla strachem. Jerryho odpověď dorazila vzápětí. *Bál jsem se, že odejde,*

ale když jsem jí poděkoval, že tak dlouho čeká, řekla mi, že se jí nezavímé, dokud si s tebou nepromluví.

Laurie zjistila, že se usmívá, když podepisovala účet za oběd. Odmítnutí Lydie Harperové by nakonec mohlo být pravým požehnáním. Propuštění Casey Carterové z vězení se včera stalo hlavní zprávou dne – a ona se teď po Laurie sama shání. V taxíku napsala další zprávu: *Pokuste se Bretta nějak uklidnit. Řekněte mu, že se naskytl nový slibný případ. Nejdřív chci mluvit s Casey.*

4

Laurie vystoupila z výtahu v šestnáctém podlaží Rockefellerova centra, kde sídlila společnost Fisher Blake Studios, a zamířila rovnou do zasedací místnosti. Grace u Brettovy sekretářky zjistila, že šéf bude v nejbližších patnácti dvaceti minutách zaneprázdněný konferenčním hovorem, ovšem jakmile skončí, znovu zahájí sháňku po Laurie.

Uvažovala, co asi po ní Brett může tak naléhavě chtít. Věděla samozřejmě, že na ni tlačí, aby dokončila další díl pořadu, ale to nebylo nic nového. Že by se nějak předem dozvěděl, že vdova po profesorovi odmítne účast? Laurie tu myšlenku zavrhla. Její šéf si přál vyvolat dojem, že je jasnovidce, ale samozřejmě nebyl.

Otevřela dveře a žena, která na ni v konferenční místnosti čekala, pohotově vstala. Laurie okamžitě poznala Katherine „Casey“ Carterovou. Měla krátce po promoci a zahajovala kariéru žurnalistky, když případ Šípkové Růženky plnil titulní stránky novin. Ono „zahájení žurnalistické kariéry“ spočívalo v tom, že nosila kafe do newsroomu regionálního deníku kdesi v Pensylvánii, ovšem Laurie si připadala jako v nebi a nasávala první zkušenosti.

Jako nadějnou novinářku ji soudní proces velmi zaujal. Když se včera večer ze zpráv dozvěděla o Caseyině propuštění, nemohla uvěřit, že už je to patnáct let. Ten čas uběhl strašně rychle, i když pro odsouzenou asi ne.

V době, kdy proces plnil titulní stránky novin, byla Casey oslnivě krásná – dlouhé, zářící tmavě hnědé vlasy, alabas-

trová pleť a modré oči mandlového tvaru, v nichž jiskřilo, jako kdyby dívka přemýšlela o nějakém žertíku. Hned po bakalářské promoci získala vytoužené místo v oddělení současného umění aukční sítě Sotheby's, pokračovala ve studiu na magisterském stupni a snila o vlastní galerii, když se na umělecké aukci seznámila s Hunterem Raleighem III. Případ nepřilákal pozornost veřejnosti jen prominentním postavením snoubence, Casey sama o sobě byla dostatečně podmanivá.

A i o patnáct let později si uchovala někdejší krásu. Vlasy měla teď kratší, zastřižené ve výši ramenou podobně jako Laurie. Byla hubenější, ale vypadala silnější. A oči jí pořád jiskřily inteligencí, když producentce pevně potřásla rukou.

„Mockrát vám děkuju, paní Moranová, že jste mě přijala. Omlouvám se, že jsem si předem nedomluvila schůzku, ale umím si představit, že jste takovými žádostmi přímo zaplavená.“

„To je pravda,“ potvrdila Laurie a pokynula návštěvnici, aby se posadila ke konferenčnímu stolku. „Ovšem ne od lidí, jejichž jméno je tak veřejně známé jako vaše.“

Casey se smutně zasmála. „A o kterém jménu mluvíme? Bláznivá Casey? Vraždící Šípková Růženka? Proto jsem přišla. Jsem nevinná, Huntera jsem nezabila a chci očistit své jméno. Svě *dobré* jméno.“

Pro ty, kdo si s ním netykali, znamenal *Hunter* pouze Huntera Raleigha III. Jeho děd, Hunter První, byl senátorem. Oba jeho synové, Hunter Junior a James, narukovali po promoci na Harvardu k armádě. Zatímco Hunter Junior patřil k prvním obětem vietnamské války, jeho mladší bratr James zasvětil život vojenské kariéře a svého prvorozeného syna pokřtil jménem Hunter Třetí. Z armády odešel v hodnosti několikahvězdičkového generála a dál sloužil své vlasti na diplomatickém poli jako velvyslanec. Raleigh-

hovi představovali zmenšenou verzi rodinného klanu Kennedyových – politická dynastie.

A pak Casey zabila dědice trůnu.

Zprvu ji média označovala přízviskem Šípková Růženka. Tvrdila, že celou dobu tvrdě spala, když neznámý pachatel – nebo neznámí pachatelé – vtrhl do venkovského domu jejího snoubence a zastřelil ho. Osudného večera navštívila dvojice ve městě společenský večer pořádaný Raleighovou rodinnou nadací, ale odešla dost brzy, protože Casey se udělalo zle. Usnula hned v autě, a dokonce si vůbec nepamatovala, jak přijeli k Hunterovu domu. Probudila se o řadu hodin později na pohovce v obývacím pokoji, odšourala se do ložnice a tam našla snoubence zalitého krví. Casey byla mladá a krásná vycházející hvězda uměleckého světa, Hunter patřil k milovaným členům vážené americké politické rodiny. Taková tragédie nutně přilákala pozornost celé země.

Ale krátce nato policie chudáka Šípkovou Růženku zatkla. Prokuratura postavila obžalobu na pevných základech a média nazvala obviněnou nejprve Vraždící Šípkovou Růženkou a nakonec Bláznivou Casey. Podle většiny teorií zabíjela v záchvatu žárlivého vzteku povzbuzeného alkoholem, když jí Hunter oznámil, že zruší zasnoubení.

A teď seděla u konferenčního stolku naproti Laurie a i po tolika letech tvrdila, že je nevinná.

Laurie si uvědomovala odtikávání vteřin, které odměřovaly čas, kdy bude nucena schůzku ukončit a odebrat se do šéfovy kanceláře. Za normálních okolností by s Casey metodicky probrala její verzi případu, nyní však musela jít rovnou k jádru problému.

„Nerada bych vypadala jako neomalená, ale důkazy proti vám byly docela nezvratné.“

Casey sice popírala, že by tehdy večer z vražedné zbraně vystřelila, ovšem na pistoli se našly její otisky prstů a testy prokázaly na ruce rezidua střelného prachu. Laurie se jí zeptala, zda chce tato fakta popřít.

„Předpokládám, že testy byly provedeny správně, ale dokazují jen tolik, že mi skutečný vrah přitiskl ruku na zbraň a pak z ní vystřelil. Zamyslete se nad tím. Proč bych tvrdila, že jsem z té pistole nikdy nevystřelila, kdybych s ní zabila Huntera? Své otisky bych snadno vysvětlila třeba tím, že jsem si zašla na střelnici. A to nemluvím o faktu, že podle děr po kulkách nalezených v domě vrah dvakrát minul. Já jsem dobrý střelec. Velmi dobrý. Kdybych chtěl někoho zabít – což bych samozřejmě nikdy neudělala –, věřte mi, že bych neminula. A kdybych z té zbraně vypálila, proč bych souhlasila s testem na přítomnost střelného prachu?“

„A co ty léky, které policie našla ve vaší kabelce?“

Casey popsala nevolnost, která ji osudného večera postihla, jako velmi vážnou a policie jí odebrala krev na toxikologický rozbor. Výsledky potvrdily v těle přítomnost alkoholu a jistého druhu sedativa. Následná prohlídka místa činu odhalila stejný lék v její večerní kabelce.

„Mohu jen zopakovat, že kdybych si dala tu práci a sama se záměrně omámila drogou, proč bych si nechala v kabelce zbytek rohypnolu? Obvinit mě z vraždy je jedna věc, ale předpokládat, že bych byla totálně zabeďněná? V životě by mě nenapadlo, že by si mohl někdo myslet, že jsem tak pitomá.“

Laurie věděla, že rohypnol používají jako uspávací prostředek pachatelé, kteří chtějí oběť znásilnit na nevinné schůzce.

Vše, co Casey zatím řekla, bylo jen shrnutím argumentů, které její obhájkyň předkládala soudu. Tvrdila, že ji na banketu někdo omámil prášky na spaní, že pachatel odjel do Hunterova domu, zabil jejího snoubence, a zatímco ona

hluboce spala, narařičil místo činu tak, aby vina padla na ni. Porota verzi obhajoby neuvěřila.

„V té době jsem vaše přelíčení pozorně sledovala,“ uvedla Laurie. „Nezlobte se, že to říkám, ale podle mě jeden z hlavních problémů spočíval v tom, že vaše právnička nepředložila alternativní verzi událostí. Naznačila, že policie možná nastrčila některé důkazy, ale nikdy nevysvětlila motiv, který by ji k tomu vedl. A nejdůležitější bylo, že nenabídla porotě jiného podezřelého. Povězte mi tedy, Casey, pokud jste Huntera nezabila vy, kdo to udělal?“

5

„Odpověď na vaši otázku jsem hledala dlouhá léta,“ odvětila Casey a položila před producentku list papíru se seznamem pěti jmen. „Měla jsem spoustu času přemýšlet, kdo si mohl přát Hunterovu smrt. A nemyslím si, že šlo o náhodné vloupání nebo nezdařenou loupež, zatímco jsem spala přemožená nevolností.“

„Taky si to nemyslím,“ souhlasila Laurie.

„Když jsem se potom dozvěděla, že jsem měla v krvi sedativum, uvědomila jsem si, že ten, kdo Huntera zabil, musel být onoho večer na společenském setkání Raleighovy nadace u Ciprianiho. Celý den mi vůbec nic nebylo, cítila jsem se dobře. Teprve asi hodinu po příchodu na banket se mi udělalo zle. Někdo mi musel nasypat drogu do pití, když jsem se nedívala. To znamená, že ke mně musel mít přístup. Neumím si představit, že by někdo chtěl Hunterovi ublížit, stoprocentně však vím, že já to nebyla. Lidé na tom seznamu měli pravděpodobně motiv a příležitost.“

Laurie tři z oněch pěti jmen znala, ale jako možní podezřelí ji ti lidé do jednoho překvapili. „Banketu se účastnili i Jason Gardner a Gabriela Lawsonová?“ podivila se.

Jason Gardner byl Caseyin někdejší nápadník a autor skandálních pamětí, které dostaly do kulturního lexikonu přízvisko *Bláznivá Casey*. Laurie si už nepamatovala všechny detaily o spojení Gabriely Lawsonové s případem, ale ta žena patřila k proslaveným osobnostem společenského dění ve městě. Jak si vzpomínala, v bulvárních plátcích se tehdy hodně psalo, že Hunter o ni údajně pořá-

jevil zájem, přestože se zasnoubil s Casey. Do této chvíle ovšem netušila, že Jason a Gabriela byli osudného večera u Ciprianiho.

„Ano, Gabriela se pokaždé uměla objevit tam, kam šel Hunter. Vzpomínám si, že tehdy přišla k našemu stolu a svým typickým způsobem se mu vrhla kolem krku. Snadno mi mohla něco nasypat do pití. A Jason – inu, údajně přišel proto, aby obsadil jedno z míst u firemního stolu svého zaměstnavatele, ale mně to přišlo jako příliš okatá náhoda. Jednu chvíli mě odtáhl stranou a tvrdil mi, že mě pořád miluje. Samozřejmě jsem jeho vyznání odmítla a naléhala na něj, aby s tím přestal, protože se provdám za Huntera. Oba tedy na náš vztah s Hunterem žárlili,“ uzavřela Casey.

„Žárlili tak silně, že by kvůli tomu zabíjeli?“

„Když porota uvěřila, že jsem vražednice já, nevidím důvod, proč by si to nemohla myslet i o jednom z nich.“

Třetí známé jméno na seznamu producentku doslova šokovalo. „Andrew Raleigh?“ Laurie tázavě nakrčila obočí. Andrew byl Hunterův mladší bratr. „To nemyslíte vážně.“

„Podívejte, mně nedělá žádnou radost někoho obviňovat. Ale jak říkáte, jestli jsem to neudělala – a já vím, že ne –, udělal to někdo jiný. A Andrew tehdy večer hodně pil.“

„Stejně jako vy,“ dodala Laurie. „Podle mnoha svědků.“

„Ne, to není pravda. Dala jsem si jednu sklenku vína, na nejvyšší dvě, ale přestala jsem, jakmile se mi udělalo zle. Ale když pije Andrew, je to... Inu, stane se z něho úplně jiný člověk. Hunterův otec se nikdy netajil, že staršího syna miluje víc než mladšího. Víم samozřejmě, že má vynikající reputaci, ale jako rodič uměl být hodně krutý. Andrew na Huntera neuvěřitelně žárlil.“

Její tvrzení připadalo producentce hodně přitažené za vlasy. „A co ta další dvě jména, Mark Templeton a Mary Jane Finderová?“ Ani jedno jí nic neříkalo.

„Tohle vyžaduje jisté vysvětlení. Mark nejen že patřil k nejbližším Hunterovým přátelům, ale působil jako fi-

nanční ředitel Raleighovy nadace. A pokud chcete slyšet můj názor, je nejpravděpodobnější podezřelý.“

„I když byli s Hunterem přátelé?“

„Vyslechněte mě. Hunter to samozřejmě nepřiznal veřejně, ale rozhodl se kandidovat na volenou funkci. Váhal mezi postem starosty New Yorku a křeslem v Senátu Spojených států. Ať tak či onak, chystal se opustit soukromý sektor a věnovat se politické práci.“

Své politické ambice sice neoznámil, ale veřejnost určitě spekulovala. Hunter pravidelně obsazoval první příčky žebříčku nejžádanějších nezadaných mladých mužů v zemi. Když nečekaně ohlásil zasnoubení s dívkou, s kterou se scházel necelý rok, mnozí uvažovali, zda se nejedná o první krok k politické kandidatuře. Další v Casey spatřovali manželku rizikovou pro politiku. Raleighova rodina proslula konzervativními názory, zatímco Casey byla otevřená liberálka. Z politického hlediska tvořili nesourodý pár.

„Ještě předtím, než se pustí do politiky,“ vysvětlovala Casey, „se Hunter rozhodl zkontrolovat všechny účetní knihy rodinné nadace, aby se přesvědčil, že se v nich neskrývají žádné dary či postupy při získávání finančních zdrojů, které by v očích veřejnosti mohly působit kontroverzně nebo pochybně. Než jsme odešli na ten banket, zmínil se o svém záměru najmout forenzního auditora, který by provedl podrobnější šetření jistých ‚nesrovnalostí‘, jak to nazval. Spěšně mě ujistil, že je pouze přehnaně opatrný a že určitě není žádný důvod ke znepokojení. Ani bych si na to nevzpomněla, ale čtyři roky po mém odsouzení Mark nečekaně a bez předchozího upozornění rezignoval.“

O této věci Laurie slyšela poprvé v životě. „Je to neobvyklé?“ zeptala se. O fungování soukromých nadací toho moc nevěděla.

„Finanční redaktoři si to zřejmě mysleli,“ odvětila Casey. „Ve vězeňské knihovně jsme měli přístup k internetu

a mohli jsme si prohlížet novinové články. Aktiva nadace byla tak nízká, že to vyvolalo spekulace. Měla byste vědět, že když Hunter začal pracovat pro rodinnou nadaci, podařilo se mu ztrojnásobit objem získaných příspěvků. Lze samozřejmě pochopit, že když potom nestál u kormidla, příjmy poklesly. Ovšem podle článků v médiích celková aktiva poklesla natolik, že vyvstaly otázky, zda nešlo o manažerské pochybní při správě fondů, nebo dokonce snad o něco horšího.“

„Jak se nadace s těmi spekulacemi vypořádala?“

Casey pokrčila rameny. „Vím jen tolik, co jsem se dozvěděla z internetových článků, a aktiva neziskové nadace nepředstavují tak žhavý zpravodajský objekt jako třeba ostře sledovaný proces s vražedkyní. Ale podle toho, co vím, jakmile začali reportéři mluvit o Markově náhlé rezignaci, Hunterův otec jmenoval nového finančního ředitele a Marka vychválil až do nebe. Záležitost nakonec vyšuměla do ztracena, ale faktem zůstává, že aktiva nadace záhadně poklesla. Domnívám se, že Hunter ten problém odhalil o několik let dříve. A navíc vám můžu říct, že Mark Templeton seděl na tom banketu hned vedle mě a snadno mi mohl nasypat drogu do pití.“

Laurie přistoupila na schůzku s Casey z čiré zvědavosti a proto, aby mohla Brettovi oznámit, že sleduje stopu zajímavého případu. Ale už teď si uměla velmi živě představit tyto podezřelé před kamerou. Uvědomila si však, že při tom před očima stále vidí v roli moderátora pořadu Alexe Buckleyho. Po odvysílání zatím posledního dílu Alex oznámil, že se chce plně věnovat praxi obhájce ve věcech trestních. Po jeho odchodu uvízl jejich doposud se prohlubující osobní vztah na mrtvém bodě. Laurie tu myšlenku zahrnala a vypτάvala se dál.

„A Mary Jane Finderová? Kdo to je?“

„Osobní asistentka generála Raleigha.“

Laurie vykulila oči. „Co ta má s tím případem společného?“

„Začala pro něho pracovat několik let předtím, než jsem se s Hunterem seznámila. Hunter ji od počátku neměl rád a starost mu dělala hlavně autorita, kterou si Mary Jane uzurpovala po smrti jeho matky. Domníval se, že chce otce využít, možná se za něho dokonce provdat, když je vdovec.“

„Šéfův syn ji neměl rád? To mi nepřipadá jako dostatečně silný motiv pro vraždu,“ zapochybovala producentka.

„Nejde jen o to, že ji neměl rád. Obával se, že Mary Jane kuje pikle a snaží se otce zmanipulovat. Věřil, že něco skrývá, a naléhal na otce, aby se jí zbavil. A ještě jedna věc. Cestou na banket jsem slyšela, jak volal svému příteli právníkovi a chtěl po něm reference o jednom soukromém vyšetřovateli. Tvrdil, že chce prověřit něčí minulost. Pak doslova prohlásil: ‚Je to citlivá záležitost.‘ Když ukončil hovor, zeptala jsem se, jestli jde o ten plánovaný audit v nadaci.“

Přerušilo je zaklepaní na dveře zasedací místnosti. Jerry nakoukl dovnitř a řekl: „Moc se omlouvám, ale Brett právě ukončil konferenční hovor. Teď si pozval Grace a vyptává se jí, kde jsi.“

Laurie se neodvažovala prozradit, kde se právě zdržuje, protože Brett by sem určitě vtrhl a převzal řízení rozhovoru. Nechtěla však dostat Grace do situace, kdy by musela lhát šéfovi své šéfky.

„Mohl bys mu, prosím tě, říct, že jsi se mnou mluvil a že se během pěti minut dostavím do jeho kanceláře?“ Brett si bude myslet, že s ní Jerry mluvil po telefonu, a přestane se navážet do Grace, ale Laurie si bude muset pospíšet.

„Dobře, takže soukromý vyšetřovatel se měl zaměřit na nadaci,“ vrátila se Laurie k tématu.

„Právě že ne. Alespoň já si myslím, že ne. Zeptala jsem se Huntera, jestli to má spojitost s auditem. Ostražitě se podíval k řidiči – jmenoval se Rafael –, jako kdyby chtěl

řít: *Ted ne*. Přimělo mě to k úvaze, že si Hunter zřejmě nepřál, aby Rafael slyšel jméno osoby, kterou chtěl nechat prověřit.“

„Možná to byl právě Rafael,“ spekulovala Laurie.

„To v žádném případě,“ namítla Casey. „Rafael patřil k nejslušnějším, nejlaskavějším lidem, jaké jsem kdy poznala, a s Hunterem se měli ve vzájemné lásce a úctě. Byl něco jako čestný strýček. Ale byl také velmi důvěřivý a o každém si myslel jen to nejlepší, včetně Mary Jane. V Rafaelově přítomnosti si na ni Hunter nikdy nestěžoval, aby ho neuváděl do rozpaků, kdyby nehezky mluvil o ženě, která si uzurpovala stále větší vliv na rodinné služebnictvo. Pokud se Hunter nemýlil a Mary Jane měla opravdu co skrývat, možná by si našla nějaký způsob, jak mu zabránit v odhalení pravdy.“

„A byla Mary Jane na tom banketu?“ zajímala se Laurie.

„Ach ano, jistě že byla, seděla hned vedle generála Raleigha. A Hunter měl důvod k obavám z jejích úmyslů.“

Laurie si živě představovala, jak se Brett dívá na hodinky a počítá minuty do jejího příchodu. „Casey, tento seznam je pro začátek vynikající. Dejte mi pár dní, než si něco ověřím, a potom se vám ozvu.“

„Prosím vás, paní Moranová, musím vám toho tolik říct! Jste moje jediná naděje.“

„Ale já vás neodmítám. Právě naopak, váš případ mě mimořádně zaujal.“

Casey se roztřásl dolní ret. „Ach bože můj, moc se omlouvám.“ Prudce zamrkala. „Slíbila jsem si, že nebudu brečet. Nemáte tušení, kolik dopisů jsem napsala nejruznějším právníkům a advokátním kancelářím a novinářům. A většina mi odpověděla v podstatě stejně – *váš případ mě zaujal* nebo *podívám se na to*. Jenomže potom už se mi nikdy neozvali.“

„Toho se tady bát nemusíte, Casey. Jsem to já, kdo by si měl dělat starosti, že na prošetření vašich tvrzení věnuju

spoustu času a peněz a pak se dozvím, že jste svůj příběh předala nějakému internetovému serveru, který ho pohotově opublikoval.“

Casey důrazně zavrtěla hlavou. „To bych nikdy neudělala. Už jsem viděla ty slátaniny, které tito takzvaní žurnalisté publikují. Ale váš pořad dobře znám a vím, že Alex Buckley patří k nejlepším obhájčům ve městě. Dokud se nerozhodnete, s žádným jiným médiem nepromluví.“

Zmínka o Alexovi vzala Laurie za srdce.

„Kdy se znovu sejdeme?“ naléhala Casey.

Laurie si vzpomněla na Jerryho dřívější textovou zprávu. *Řekla mi, že se jí nezbavíme, dokud si s tebou nepromluví.* Teď se však potřebovala Casey co nejrychleji zbavit.

„V pátek,“ vyhrkla bezmyšlenkovitě. Ode dneška za dva dny. Už už se chtěla otočit k odchodu, když si uvědomila, že by asi bylo vhodné sejít se s Casey a její rodinou mimo kancelář, ještě než se definitivně rozhodne, zda se případu ujme. „Mohla bych zajít k vám, kdyby vám to nevadilo. Seznámila bych se s vašimi rodiči...“

„Otec už zemřel,“ řekla Casey smutně, „ale bydlím s matkou. Žijeme v Connecticutu.“

Takže mě čeká výlet do Connecticutu, pomyslela si Laurie.

Došly společně ke dveřím konferenční místnosti, když si Laurie vzpomněla na jiné téma z předchozích textových zpráv. „Moje asistentka se zmínila, že znáte Charlotte Pierceovou.“

Ještě před třemi měsíci Laurie nevnímala Charlotte Pierceovou jako konkrétní osobu a myslela na ni jako na „sestru“ – sestru Amandy Pierceové, ztracené nevěsty, jejímuž zmizení zasvětila zatím poslední díl *Ve stínu podezření*. Proto ji docela překvapilo, když ji po odvysílání pořadu Charlotte pozvala na oběd. O několik podobných pozvání později v ní již viděla přítelkyni, první po velmi dlouhé době.

Casey se rozpačitě usmála. „Možná jsem náš vztah popsal přehnaně silnými pojmy,“ přiznala. „Pravda je taková, že u ní pracuje moje sestřenice Angela Hartová. Jsou velmi dobré kamarádky, ale já jsem se s Charlotte nikdy osobně nesešla.“

Laurie se dívala, jak si Casey nasadila široké sluneční brýle, stočila si vlasy do uzlu a schovala je pod baseballovou čepici týmu New York Yankees, jejíž štítek si stáhla do čela. „Stačilo, když mě poznali v tom nákupním centru,“ vysvětlila zahořkle.

Laurie spěchala do Brettovy kancelář a v duchu si kladla na srdce, že nesmí zapomenout zavolat Charlotte a zeptat se jí, zda nemá o Casey nějaké zasvěcené informace. Uvědomovala si, že Casey Carterová je ochotná přikrášlit pravdu, když to poslouží jejímu účelu.

6

Dana Licameliová, Brettova sekretářka, obdařila Laurie soucitným pohledem a mávla na ni, že může vstoupit do šéfovy svatyně, která v té chvíli mohla působit jako popravčí komora. „Dej si pozor,“ varovala producentku, „takhle nabroušeného jsem ho naposled viděla, když se jeho dcera vrátila z Evropy s piercingem v nose.“

Brett se k ní na židli prudce otočil, jen co vešla. „Při tak dlouhé přestávce na oběd, co sis udělala, bych očekával, že se vrátíš opálená a bude z tebe cítit kubánský rum.“ Podíval se na hodinky. „Skoro tři hodiny v Jedenadvacítce? Můžeme mluvit o štěstí. A nedávej vinu svým podřízeným, kryli tě až do roztrhání těla. Ale já jsem požádal Danu, ať ti mrkne do diáře v počítači tvé asistentky.“

Laurie otevřela ústa, aby se ohradila, ale rozmyslela si to. Naštvalo ji, že svou nepřítomností vystavila Grace a Jerryho šéfovské šikaně. Kdyby vyslovila, co měla skutečně na srdci, všichni tři by si mohli hledat jinou práci. Konečně našla neutrální vyjádření. „Omlouvám se, Brette. Zapomněla jsem, že jsme si na dnešní odpoledne naplánovali schůzku.“

Její suché prohlášení šéfa zřejmě uklidnilo, dokonce se na ni chabě usmál. V jedenašedesáti letech byl pořád pohledný muž, s bujnou, ocelově šedou kšticí a výraznou bradou vypadal jako jeden z mnoha televizních hlasatelů, které za ta léta zaměstnával.

„Nebud' naštvaná. Dobře víš, že jsme žádnou schůzku neplánovali. Prostě ses mi vyhýbala a oba víme proč.“

„Nevyhýbala jsem se ti,“ pronesla Laurie nevinnou lež a zasunula si neposlušný pramen světle hnědých vlasů za ucho. Zkrátka čekala, až se ta otravná vdova z Texasu definitivně vyjádří, aby mohla šéfovi oznámit, že mají oficiálně zelenou. „Věřila jsem, že máme případ toho profesora medicíny v kapse. Vdova se sice ošivala, ale já si byla jistá, že nakonec přikývne.“

„Chceš říct, že odmítla? Tvrдила jsi, že má moc práce s těmi svými spratky, a proto nestíhá zajít na poštu.“

Laurie bezpečně věděla, že o Lydiiných synech jako o „spratcích“ nikdy nemluvila. „Inu, bohužel si to na poslední chvíli rozmyslela. Anebo mi celou dobu věšela na nos bulíky.“

„Já bych se vsadil, že se bojí,“ opáčil Brett. „Možná má manželovu smrt na svědomí.“

Přesvědčit všechny klíčové postavy případu k účasti na natáčení bylo snad nejobtížnější součástí Lauriiny práce. Většinou se snažila vystupovat jemně a soucitně, aby jí lidé prostě nedokázali odmítnout, občas však musela použít tvrdší přístup. Nebývala na to pyšná, ovšem jediný chybějící dílek skládky mohl celou epizodu pohřbit.

„Taky si to myslím. Prohlásila, že se radila se dvěma právníky a že by mohla hodně ztratit.“

„No, to z ní v mých očích dělá vinici.“

„V tomto případě s tebou souhlasím,“ potvrdila Laurie. „Přijela do New Yorku už rozhodnutá odmítnout. Ovšem bez její účasti by pořad o nevyřešené vraždě jejího manžela zcela postrádal přesvědčivost.“

„Ty se opravdu snažíš zkazit mi den, vid’?“ prohodil Brett sarkasticky.

„Schválně určitě ne,“ hájila se Laurie. „A mám taky dobrou zprávu. Při té dlouhé přestávce na oběd, jak jsi mou nepřítomnost označil, jsem narazila na slibný námět. Mluvila jsem s Casey Carterovou.“

„S Bláznivou Casey? Včera večer o ní mluvili ve zprávách. Měla na sobě šaty, co si pořídila v tom nákupním centru?“

„Na to jsem se jí neptala. Soustředila jsem se na její obhajobu. Tvrdila, že je nevinná. A nabídla pět alternativních podezřelých. Pro pořad *Ve stínu podezření* ideální případ. Sám víš, jak neoprávněná odsouzení přitahují diváky.“

„Ale jen pokud jsou neoprávněná.“

„Já vím. Bylo to první setkání. Pořád mě čeká spousta práce. Ale důležité je, že mluvila se mnou, ne s někým jiným.“

„Budu upřímný. Mě v tomto případě nezajímá, jestli je ta holka vražedkyně, nebo není. Samotné její jméno nám vyžene sledovanost do nebe.“ Laurie předpokládala, že ji šéf podrobí výslechu třetího stupně ohledně detailů, které mu zatím nesdělila, ovšem Brett nenaléhal, nedožadoval se informací. Řekl pouze: „Nuže, já jenom doufám, že ti tento případ zase neuklouzne. Společnost Fisher Blake Studios nepřežila tak dlouho proto, že financovala falešné začátky, jimž chyběl konec.“

„Rozumím,“ vydechla Laurie a snažila se nedat najevo, jak se jí ulevilo. „Bylo doplnění informací o dalším dílu *Ve stínu podezření* jediným důvodem, proč jsi se mnou chtěl mluvit?“

„Samozřejmě ne. Musíme probrat to hlavní. Ať se nám to líbí nebo ne, Alex odešel a ty potřebuješ nového moderátora.“ Brett se natáhl přes stůl a podal jí list papíru. „Ale máš štěstí. Našel jsem pro tu práci dokonalého kandidáta.“

Laurie hleděla na list slonovinově žlutého papíru a nedokázala myslet na nic než na Alexe. Jak okamžitě poznala, sotva se jeho modrozelené oči za brýlemi s černými obroučkami poprvé podívaly do kamery, že bude ideálním hostitelem a moderátorem *Ve stínu podezření*. Jak k ní bez váhání přisedl do auta, když jejího otce odvezli do nemocnice s podezřením na infarkt. Vzpomínala na jejich první společnou večeři. Jak se instinktivně rozběhl k ní a k Timmymu, když se muž, který zavraždil Grega, pokusil zabít i je. Na dlouhé hodiny, kdy nad lahví červeného vína

rozdělili nejrůznější teorie o jednotlivých případech. Na to, jak se poprvé políbili.

V té chvíli si uvědomila, že se Brett nemýlil. Vyhýbala se mu, ale ne proto, že čekala, až jí jakási nerozhodná ženská z Texasu podepíše souhlas s natáčením. Stejně jako doufala, že se vdova rozhodne přijmout nabídku, ve skrytu duše snila o tom, že se Alex vrátí. Třeba se nakonec ukáže, že ho advokátní praxe nebude tolik zatěžovat. Anebo ho zláká zajímavý případ. A možná mu bude společná práce s ní natolik chybět, že...

Teď věděla, že Alexovo působení v jejím pořadu skutečně patří do minulosti. Hleděla na profesní životopis muže jménem Ryan Nichols, jenž promoval s vyznamenáním na právnické fakultě Harvardovy univerzity, absolvoval stáž u Nejvyššího soudu a působil jako federální prokurátor. Ale až ve chvíli, kdy se dočetla o jeho účasti v několika televizních debatách, si jeho jméno spojila s tváří, která se v poslední době často objevovala na obrazovce.

Představila si dosud neexistující titulky: *Ve stínu podezření, uvádí Ryan Nichols*. Ne, to není správné. Mělo by tam být Alex Buckley.

Z myšlenek ji vytrhl Brettův strohý hlas. „Vím, že Ryan bude pro tu práci perfektní. Dostaví se sem v pátek ve čtyři odpoledne a podepíše smlouvu. Poděkovat mi můžeš později.“

Laurie se otočila k odchodu a zdálo se jí, že se udusí, jak se jí hrdlo stáhlo smutkem. Pak za sebou znovu uslyšela šéfa. „A taky si promluvíme o bláznivé Casey. Už se nemůžu dočkat, až mě seznámíš s detaily.“

Paráda. Má dva dny, aby připravila podrobné vyličení justičního omylu v případě Casey Carterové, přestože netuší, zdali je ta žena nevinná oběť, nebo rafinovaná vražedkyně. Věděla, že musí zavolat Charlotte.

7

Laurie se právě posadila na pohovku čalouněnou vínově rudým sametem v luxusní hale firmy Ladyform, když bílými dvojitými dveřmi vešla Charlotte. Rychle vstala a objala přítelkyni.

„Dnes jsme skoro stejně vysoké,“ poznamenala Charlotte vesele.

„Díky mým třípalcovým podpatkům a tvým nízkým,“ opáčila Laurie. Charlotte měřila sto sedmdesát osm centimetrů. Měla poněkud podsaditou postavu, ale zjevně jí to nijak nevadilo. Vlasy dlouhé pod bradu rámovaly kulatý, nalíčený obličej. Laurie v ní viděla dokonalou reprezentantku rodinné firmy.

„Jsem ti vděčná, žeš mě přijala bez předchozího ohlášení,“ děkovala Laurie, když ji Charlotte vedla do své kanceláře.

„To nestojí za řeč. Sama jsem ráda, že mohu na chvíli vypnout. Máma se sem vypravila ze Seattlu a letadlo přistává za hodinu. A mám velkou novinu. Táta se rozhodl přijet ze Severní Karolíny. Jen co spolu domluvíme, budu si muset nalít panáka vodky.“

„Bože, je to tak zlé? Když jsem se s nimi naposled setkala, zdálo se mi, že spolu vycházejí docela dobře.“ Více než dobře, dodala v duchu. Zmizení Charlottiny sestry manžele před mnoha lety rozdělilo, ale odhalení pravdy o osudu dcery jako by je znovu spojilo.

„Jenom žertuju. Spíš to vypadá, že si znovu jeden druhého namlouvají. Je to velmi milé. Moc bych si přála, aby se k sobě vrátili a přestali využívat návštěvy u mě jako záminku, aby

se mohli setkat. Táta už mi docela věří, pokud se týká řízení podniku, ale pořád cítím, že mi nahlíží přes rameno, když je tady. A když už mluvíme o námluvách, co Alex?“

„V pohodě. Když jsem s ním naposled mluvila, vypadal spokojeně.“

Alex ukončil spolupráci na televizním pořadu, protože se potřeboval stoprocentně věnovat právnícké praxi. Za poslední měsíc se s ním Laurie sešla jen jednou a smluvené „rande“ tento čtvrtek se odehraje u něj doma před televizorem, na kterém budou spolu s producentčíným otcem a synem sledovat fotbalové střetnutí. Přenos skončí pozdě večer, ale Timmy nemusí druhý den do školy, protože pan ředitel vyhlásil volno.

„Chápu,“ odvětila souhlasně Charlotte. „Když jsi volala, zmínila ses, že jde o tvůj pořad...“

„Znáš jistou Angelu Hartovou? Prý pro tebe pracuje.“

„Jistě. Působí u mě jako marketingová ředitelka a patří k mým blízkým přítelkyním. Aha, už vím, proč jsi přišla,“ zvolala vzrušeně. „Jde o její sestřenici, vid’?“

„Víš tedy, že je příbuzná Casey Carterové?“

„Samozřejmě. Ve firmě svůj vztah k ní tají, ale mně bylo jasné, že každý druhý pátek neodcházela z práce dříve proto, že jezdila do Hamptonu, jak tvrdila. Pravidelně navštěvovala sestřenici ve vězení. Zeptala jsem se jí na rovinu, jestli si myslí, že to Casey udělala. Bez váhání odpověděla, že by kdykoliv přísahala na její nevinu.“

„Nezmínila se ti, že se Casey u mě dnes zastavila? Chce, aby se jejímu případu věnoval další díl *Ve stínu podezření*. Předala mi seznam pěti možných podezřelých, kterými se její obhájkyňe nikdy do hloubky nezabývala.“

„To jsem vůbec netušila,“ odvětila Charlotte. „O tom případu moc nevím, ale měla jsem dojem, že důkazy Casey jednoznačně usvědčovaly. Dala jsem si pochopitelně záležet, abych se o tom před Angelou nikdy nezmínila, ale všichni odsouzení přece tvrdí, že jsou nevinní.“

„Jistě, ale mně to pořád vrtá hlavou. Nemůžu si pomoci. Jedna věc je tvrdit, že je nevinná, ale ona ke mně zašla hned první den po propuštění na svobodu. Abych byla upřímná, připomnělo mi to, jak jsem se cítila, když se na mě s žádostí o pomoc obrátila tvoje matka. Nedokázala jsem ji odmítnout.“

„Angela může být samozřejmě zaujatá, když se jedná o její sestřenici, ale nechtěla by sis s ní promluvit?“

„Doufala jsem, že mě s ní seznámíš.“

8

O dvě minuty později vešla do Charlottiny kanceláře pozoruhodně krásná žena. Dlouhé vlasy barvy medu jí padaly na ramena v pravidelných vlnách, a když se usmála, za jahodově zbarvenými rty se zaleskly dokonalé zuby. Byla dokonce vyšší než Charlotte, určitě měřila přes metr osmdesát, měla štíhlou, elegantní postavu a stejné modré oči mandlového tvaru jako její sestřenice Casey.

Pod paží nesla štos papírů a složek. „Připravila jsem předběžný plán přehlídky a zajistila pronájem skladiště. Dojednala jsem výhodnou slevu, ale zítra ráno jim musíme předložit smlouvu.“

Náhle se zarazila, protože si všimla, že nadřizená má návštěvu. Rychle si uvolnila ruku a podala ji Laurie. „Angela Hartová,“ představila se.

Laurie uvedla své jméno a dodala, že je producentkou pořadu *Ve stínu podezření*.

Angela si okamžitě uvědomila souvislost se svou sestřenicí. „Mělo mě napadnout, že se hned pustí do boje. Jakmile se Casey pro něco rozhodne, jde za tím jako pes za kostí.“

„Zmínila se, že se zajímá o náš pořad?“

„Jen co jsme před věznicí nasedly do auta.“

„Vám ale ten nápad zřejmě nepřípadá nešťastnější, vidíte?“

„Promiňte, jestli to ode mě vyznělo negativně. Prostě jsem jenom chtěla, aby si pár dní odpočinula a všechno si promyslela. Samozřejmě vím, jak moc jste pomohla Charlottině rodině. Dnes jsem se tě chtěla na všechno pořádně

vyptat, Charlotte, a předat informace Casey, ale ten pronájem se zkomplikoval a já...“

„V sále, kde obvykle pořádáme podzimní přehlídku, minulý týden hořelo. Něco s elektroinstalací,“ vysvětlovala Charlotte. „Musela jsme narychlo zajistit náhradní řešení. Hotová noční můra.“

„Charlotte mě informovala, že tady vedete marketingové oddělení,“ poznamenala Laurie. V duchu si vyčítala, že hned začala mluvit o případu.

„Už od chvíle, kdy firma Ladyform otevřela newyorskou kancelář,“ odvětila Angela rozzářeně. „Bože, už je to víc jak dvanáct let. Nebyť Charlotte, nejspíš bych chodila po ulicích a sbírala prázdné láhve a plechovky.“

„Nech toho,“ ozvala se Charlotte. „Tebe by každá jen trochu rozumná firma brala všemi deseti.“

„Šéfová trochu přehání,“ zasmála se Angela. „Pravda je taková, že když mě zaměstnala, byla jsem vysloužilá modelka. Jakmile holka překročí třicítku, je dobrá jen pro předvádění podvazkových pásů a nařasených spodniček. Obíhala jsem s profesním životopisem celé město a snažila se uchytit v módní branži, ale nikdo mě nepozval ani na pohovor. Mám jenom střední školu a pózovala jsem jen pro fotografy, žádné zkušenosti s přehlídkovými moly. Ale dneska jsem čtyřiačtyřicetiletá ženská s úspěšnou pracovní kariérou – díky tomu, že mi Charlotte dala šanci.“

„To nemyslíš vážně,“ ohradila se Charlotte. „Právě naopak, tys dala šanci *nám*. Radši nechci vědět, co se ti táhlo hlavou, když jsi přišla na pohovor se mnou a s Amandou. Byly jsme nezralé mladé holky!“

Laurie věděla, že právě Charlotte a její mladší sestra Amanda posunuly Ladyform novým, moderním směrem a zasloužily se o otevření pobočky v New Yorku. Původně malá rodinná firma vyrábějící „základní spodní prádlo“ se stala prestižní značkou dámského sportovního oblečení.